

lui O. Tafrali, care cerea un ajutor în vederea continuării cercetărilor privind arta bisericii Curtea de Argeș, spunînd: «cred că Academia trebuie să acorde o subvenție tînărului distins, care promite să producă lucrări de valoare»¹.

Atașamentul față de Academia l-a manifestat și prin strădania de a contribui din toate puterile sale la îmbogățirea colecției de documente și de manuscrite sau la adunarea unor piese de valoare referitoare la trecutul Țărilor Române, pentru a fi păstrate și puse la dispoziția specialiștilor. Se poate spune că, din generația lui, alături de Bianu, care era bibliotecarul Academiei, a fost academicianul care s-a preocupat în cea mai mare măsură de acest aspect al activității înaltului for științific. Astfel, aflînd că în Arhiva Ministerului de război de la Viena se găsea o hartă geografică a Olteniei din anul 1722, a obținut o copie fotografică pentru colecția Academiei². În călătoriile sale închinăte depistării și studierii documentelor slavo-române emise de cancelaria lui Ștefan cel Mare, nu arareori se întîmpla ca, găsind hrisoave originale la particulari, să determine pe posesori să le doneze Academiei³, alteleori, ca în cazul documentelor aflate în casa obștei de la Bîrlad, după ce constata bunăvoința necesară, propunea Academiei să intervină oficial⁴. O dovadă grăitoare a grijii și a zelului de a strînge și de a asigura cele mai bune condiții de păstrare a monumentelor trecutului o constituie și faptul că, în timp ce era decan al Facultății de filozofie și litere din București, după moartea fostului său coleg Gr. Tocilescu, în noiembrie 1909, a înaintat Ministerului Instrucțiunii și Cultelor un raport prin care solicita ministerului cumpărarea pentru Facultate a bibliotecii răposatului academician. Fiind informat că în bibliotecă se găseau și numeroase documente importante, chiar în raportul către Minister propunea ca toate documentele ce se vor găsi în bibliotecă să fie donate Academiei Române, ceea ce a și făcut în ședința din 26 februarie 1910⁵.

Proceda în același fel și cu aceeași nobilă pasiune în vederea îmbogățirii cu manuscrite românești sau slavo-române a colecției Academiei. Este suficient să menționăm că la 30 octombrie 1909 prezintă Academiei, în dar din partea lui P. Girboviceanu, un manuscris cuprinzînd traducerea românească a *Învățăturilor lui Neagoe Basarab*⁶ sau, la 12 octombrie 1912, din partea lui S. Pușcariu mai multe fragmente de manuscrite și tipărituri slavone vechi găsite în podul vechii biserici românești din Rîșnov⁷.

Tocmai pentru faptul că n-a precupețit nici un efort în vederea îmbogățirii patrimoniului Academiei cu aceste comori neprețuite ale trecutului cultural al poporului român, I. Bogdan a suferit nespuse de mult de pe urma faptului că, în primul război mondial, în timpul ocupației străine, acest tezaur compus pe atunci din 607 volume de manuscrite slavone, în noaptea de 9/22 ianuarie 1917 a fost luat cu forța de la Academia și înstrăinat de ocupanți. La stăruința lui I. Bogdan, Academia Română a făcut demersurile necesare, explicînd că acest act militar contravine «dispozițiilor internaționale ale Conferințelor de

¹ *Ibid.*, Procesul verbal al ședinței din 18 septembrie 1915, p. 19.

² AAR, Seria II, t. XXVII, Procesul verbal al ședinței din 10 decembrie, 1904, p. 99; vezi și I. Lupaș, *op. cit.*, p. 34.

³ AAR, Seria II, t. XXVIII, Procesul verbal al ședinței din 1 iulie 1905, p. 21; t. XXIX, Procesul verbal al ședinței din 2 februarie 1907, p. 72; t. XXX, Procesul verbal al ședinței din 14 septembrie 1907, p. 36 etc.

⁴ Arhiva Academiei, 1905, A-1, Volumul 27, Procesul verbal al ședinței din 29 aprilie 1905.

⁵ AAR, Seria II, t. XXXII, Procesul verbal al ședinței din 26 februarie 1910, p. 69—70.

⁶ *Ibid.*, Procesul verbal al ședinței din 30 octombrie 1909, p. 37.

⁷ AAR, Seria II, t. XXXV, Procesul verbal al ședinței din 12 octombrie 1912, p. 26,